

dráha jeho škodu způsobila úmyslně, promlčel žalobní nárok v jednom roce, a bylo námitce promlčení vyhověno právem. Tvrzení, že žalobcův případ musí býti posuzován podle mezinárodní úmluvy, jest nesprávné. Československá republika přistoupila k ní teprve s účinností od 6. listopadu 1922, v roce 1920 platila pro dopravu s Maďarskem zvláštní úmluva, uveřejněná ve Věstníku pro železnice a plavbu dne 1. listopadu 1919 pod čís. 37070, která zachovala pro ni v platnosti předpisy železničního dopravního řádu ze dne 11. listopadu 1909 č. 172 ř. zák. s určitými výjimkami, na kterých však v tomto sporu nezáleží. Dovolání opírající se pouze o dovolací důvod nesprávného právního posouzení, jest tedy neodůvodněné, a jen mimochodem se ještě podotýká, že se žalobci nepodařilo dokázati ani hrubou nedbalost dráhy, neboť ani nesprávné dirigování zboží přes jinou pohraniční stanici, než bylo v nákladním listu předepsáno, ani oddělení zboží od průvodních listin nemusilo se státi právě hrubou nedbalostí, nýbrž také jen pouhým nedopatřením. K důkazu hrubé nedbalosti by bylo třeba zjištění určitých konkrétních okolností, které v daném případě měly nesprávné dirigování vozu a ztrátu průvodních listin za následek, jenom podle těchto konkrétních okolností a nikoli podle jejich následků bylo by lze posouditi míru nedbalosti, již se dráha provinila. Tyto konkrétní okolnosti nebyly zjištěny.

Čís. 4481.

Zákon ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n. o závodních a revírních radách při hornictví.

Správě závodu nepřísluší právo, volně nakládati se zaměstnanckými byty v dělnických koloniích, nechť jsou to byty dělnické nebo zřízenecké (dozorecké). Byty takové přikazovati a odnímati povolány jsou výlučně orgány, naznačené v §u 2 čís. 7 prov. nařízení ze dne 13. července 1920, čís. 434 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1924, Rv II 812/24.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě, již se domáhalo důlní podnikatelstvo na zaměstnanci vyklizení naturálního bytu. Odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání žalující strany, uplatňující dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 §u 503 c. ř. s. není v právu. V § 2 čís. 7 a § 19 přikazuje zákon o hornických radách správu (spolusprávu) dobročinných zařízení pro zaměstnance závodní radě, pokud se týče, radě zřízenecké. Prováděcí nařízení k tomuto zákonu ze dne 13. července 1920 čís. 434 Sb. z. a n. upravuje tuto správu v §u 2 čís. 7 tak, že pověřuje správou dobročinných zařízení zvláštní orgány, jejichž složení jest různé dle toho, byla-li dotyčná zařízení zřízena z prostředků dělnických či závodních nebo obou, a dle toho, je-li zařízení určeno pro dělníky či pro zřízence, ponechávajíc úpravu správy zařízení, určených pro dělníky a zřízence, dohodě,

kteřou schvaluje revírní rada. Mezi dobročinnými zařízeními, jejichž správa jest takto upravena, uvádí prováděcí nařízení výslovně i dělnické kolonie. Že k správě dělnické kolonie náleží též prikazování bytů jednotlivým zaměstnancům, plyne z pojmu správy v obecném tohoto slova smyslu a není důvodu, by se slovu »správa« v § 2 čís. 7 přikládal jiný smysl. Dle toho a dle uvedených předpisů nepřísluší správě závodu právo volné dispozice se zaměstnaneckými byty v dělnických koloniích (ovšem pokud tomu neodporuje zakládací listina, vystavená před účinností zákona, kterýžto případ zde však nepřichází v úvahu), nýbrž jednotlivé byty prikazují a odnímají činitelé, dle § 2 čís. 7 prov. nař. k správě kolonií povolání. Co do omezení práva správy závodu, s byty disponovati, nesejde na tom, zda jde o byt dělnický či o byt zřízenecký (dozorecký), poněvadž i byty v dělnických koloniích určené pro zřízence (dozorce) jsou dobročinným zařízením pro zaměstnance ve smyslu zákona a podléhají tudíž správě podle ustanovení §u 2 čís. 7 prov. nař.; okolnost, zda jde o byt dělnický či zřízenecký, může mít význam jen pro určení příslušnosti činitelů k správě oprávněných. Nenáleží však k pravomoci soudů, by o tom rozhodovaly, který z činitelů v § 2 čís. 7 uvedených jest dle povahy bytu, zda jest to byt dělnický či zřízenecký, věcně a dle místní polohy bytu místně příslušným, ten který byt spravovati. Otázkou, zda sporný byt jest bytem dělnickým, a zda jeho správa patří dobročinné komisi dělnické, zřízené při jámě »František«, neměl se tudíž odvolací soud vůbec zabývati, a uchýlil-li se při tom, jak odvolání tvrdí, uplatňujíc dovolací důvody dle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s. od zjištění prvního soudu, neopakovav důkazů, nejsou tím zmíněné dovolací důvody opodstatněny, poněvadž tyto okolnosti nejsou pro rozhodnutí sporu závažnými. Z toho, že závod není oprávněn volně disponovati sporným bytem, ať je dělnickým nebo dozoreckým, plyne, že není oprávněn se domáhati na soudě jeho vyklizení, dokud neprokáže, že byt byl žalovanému činitelem k správě příslušným odňat. Ježto tento důkaz nebyl podán, byla žaloba odvolacím soudem právem pro tentokráte zamítnuta.

Čís. 4482.

Obecní přírážky k výdělkové dani požívají při rozvrhu nejvyššího podání za dražebně prodanou nemovitost přednostního pořadí za týchž podmínek, jako daň sama. Nedoplatkem nestává se daň teprve od doby, kdy byla vyměřena a straně předeepsána, nýbrž již tehdy, když daňová povinnost započala a zaplacení daně mohlo býti požadováno.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1924, R I 944/24.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za dražebně prodanou nemovitost nepřiznal exekuční soud přednostní pořadí obecním přírážkám k výdělkové dani za rok 1919—1920. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor rekurentky, že nižší soudy neprávem odepřely přednostní uspokojení z nejvyššího podání obecním přírážkám k výdělkové dani, jí